

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI PRIVREDNI SUD BANJALUKA
Broj: 57 0 Mals 145718 25 Mals
Dana, 08.01.2026. godine

Okružni privredni sud u Banjaluci, sudija Marko Bajalica, rješavajući u pravnoj stvari tužioca „Vigmelt“ d.o.o. Banjaluka, zastupan po punomoćniku Advokatskoj firmi „Sajić“ o.d. Banjaluka, Bulevar vojvode Živojina Mišića broj 49B, protiv tuženog „OTK“ d.o.o. Banjaluka, Ulica Stevana Bulajića broj 88c, zastupan po punomoćniku Stevanu Umljenoviću advokatu iz Banjaluke, Gundulićeva ulica broj 70L-2, radi duga, vrijednost spora 912,60 KM, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 16.12.2025. godine u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, dana 08.01.2026. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Obavezuje se tuženi „OTK“ d.o.o. Banjaluka da tužiocu „Vigmelt“ d.o.o. Banjaluka na ime duga isplati iznos od 912,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.10.2024. godine, pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.995,40 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja pa do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbija se zahtjev tužioca da se obaveže tuženi da mu isplati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 912,60 KM počev od 04.10.2024. godine pa do 05.10.2024. godine, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužilac je dana 25.02.2025. godine podnio tužbu protiv tuženog, radi naplate duga u iznosu od 912,60 KM. U tužbi navodi: da su stranke bile u poslovnom odnosu, na način da je tužilac isporučivao tuženom robu iz svog prodajnog asortimana, te ispostavio račune koje tuženi nije platio; da je tužilac, tuženom dana 04.10.2024. godine, uredno isporučio robu iz svog prodajnog asortimana, ormar marke eron; da je navedeni ormar isporučen od strane zaposlenika tužioca na dogovorenu lokaciju, a nakon dostavljanja i istovara istog, zaposlenik tužioca koji je vršio transport ormara, je na licu mjesta izdao otpremnicu licu koje je preuzelo ormar i koje se predstavilo kao zaposlenik tuženog; da nakon što je ormar preuzet od strane tuženog, tužilac je izdao fakturu za navedenu robu istog dana i uputio je tuženom putem pošte, a što se jasno vidi i iz evidencije elektronske pošte tužioca, a da tuženi nakon što je zaprimio fakturu, nije prigovarao, niti je istu po njenoj dospelosti izmirio. Na kraju je tužilac predložio da sud u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužioca i tuženog obaveže da mu nadoknadi troškove parničnog postupka.

U odgovoru na tužbu i tokom postupka tuženi osporava tužbeni zahtjev tužioca, te navodi: da tuženi nikada nije zaprimio predmetnu fakturu kao ni otpremnicu; da predmetna otpremnica nije potpisana od strane lica koje je zaposleno kod tuženog; da tužilac nije tokom postupka dokazao da se na otpremnici nalazi potpis ovlaštenog lica tuženog, odnosno da nije proveo grafološko vještačenje; da tuženi nije naručio predmetnu robu, nije primio fakturu niti potpisao otpremnicu, kao što nije ni primio robu. Na kraju je tuženi predložio da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužioca kao neosnovan, te da istog obaveže a mu nadoknadi troškove parničnog postupka.

U dokaznom postupku od strane tužioca provedeni su sljedeći dokazi: izlazna faktura broj IF-00205-1-24 od dana 04.10.2024. godine; otpremnica broj 245/24; opomena pred tužbu od dana 27.01.2025. godine,

sa povratnicom; izvod otvorenih stavki za tuženog na dan 31.10.2024. godine; list br. 1, Prijemna knjiga br. 100, Pošte Srpske za dan 07.10.2024. godine, pošiljka pod rednim brojem 2.

Tužena strana je izvela sledeće dokaze: spisak zaposlenih radnika u oktobru mjesecu 2024. godine; podaci o zaposlenima; deponovani potpis zakonskog zastupnika tuženog – direktora bez ograničenja S. G., zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-218/25 od 28.5.2025. godine; potvrda o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-37/25 od 28.5.2025. godine; odgovor na zahtjev za dostavljanje informacija broj IT-192/25 od 29.7.2025. godine, te je saslušan S. G. u svojstvu zakonskog zastupnika tuženog.

Na ročištu za glavnu raspravu tužilac je odustao od prijedloga za saslušanjem zakonskog zastupnika tužioca, nakon čega je sud rješenjem odredio da se neće izvoditi dokaz saslušanjem zakonskog zastupnika tužioca.

Na ročištu za glavnu raspravu tužilac je predložio da se izvedu dokazi zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-218/25 od 28.5.2025. godine; potvrda o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-37/25 od 28.5.2025. godine; odgovor na zahtjev za dostavljanje informacija broj IT-192/25 od 29.7.2025. godine, kom prijedlogu se tužilac protivio.

Imajući u vidu da su navedeni dokazi nastali nakon zaključenja pripremnog ročišta, to je sud rješenjem dozvolio da se navedeni dokazi izvedu na glavnoj raspravi.

Na ročištu održanom dana 11.06.2025. godine, tuženi je predložio da se predmetni postupak prekine do okončanja krivičnog postupka. Imajući u vidu da povodom prijave tuženog nije podignuta optužnica, već da se predmet nalazi u fazi istrage, to je sud rješenjem od 25.08.2025. godine odbio prijedlog tuženog za donošenje odluke o prekidu postupka do okončanja krivičnog postupka.

Cijeneći navode stranaka, te izvedene dokaze pojedinačno i sve zajedno, u smislu odredbe člana 8 Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, 109/21 i 27/24 - u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Predmet spora u ovom postupku je tužbeni zahtjev tužioca, kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu na ime glavnog duga isplati iznos od 912,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 04.10.2024. godine, pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka.

Ocjenom izvedenih dokaza, kako zasebno, tako i svih dokaza zajedno, sud je utvrdio sljedeće:

- da je tužilac izdao tuženom fakturu na ime prodane i isporučene robe ormara Eron dimenzija 650x2000x400mm, u iznosu od 912,60 KM, sa danom dospjeća na dan 04.10.2024. godine. (izlazna faktura broj IF-00205-1-24 od dana 04.10.2024. godine, otpremnica broj 245/24);

- da se tužilac putem punomoćnika dana 27.01.2025. godine obratio tuženom sa opomenom pred tužbu, radi izmirenja predmetnog duga. (opomena pred tužbu od dana 27.01.2025. godine, sa povratnicom);

- da su tužilac i tuženi usaglasili međusobna potraživanja potpisivanjem izvoda otvorenih stavki, prema kojem dug tuženog prema tužiocu na dan 31.10.2024. godine iznosi 912,60 KM. (izvod otvorenih stavki za tuženog na dan 31.10.2024. godine, list br. 1, Prijemna knjiga br. 100, Pošte Srpske za dan 07.10.2024. godine, pošiljka pod rednim brojem 2);

- da je tuženi dostavio spisak radnika, prema kome jedini zaposleni kod tuženog je S. G. na poziciji direktora i čiji potpis je deponovan na kartonu deponovanih potpisa izdatom od strne Nove Banke a.d.

Banjaluka. (spisak zaposlenih radnika u oktobru mjesecu 2024. godine, podaci o zaposlenima, deponovani potpis zakonskog zastupnika tuženog – direktora bez ograničenja S. G.);

-da je MUP RS, PU Banjaluka, sektor kriminalističke policije, dana 28.05.2025. godine, sačinio zapisnik o dobrovoljnoj primopredaji predmeta, kom su prisustvovali Željko Rodić policijski službenik i S. G., a koje prilike su oduzeti predmeti među kojima se nalazi i faktura tužioca broj IF-00205-1-24 u iznosu od 912,60 KM, te je S. G. kao licu koje dobrovoljno predaje predmeta izdata potvrda o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-37/25 od 28.05.2025. godine. (zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-218/25 od 28.5.2025. godine, potvrda o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 13-02/1-3-2-37/25 od 28.5.2025. godine);

-da je Okružno javno tužilaštvo Banjaluka, odgovarajući na zahtjev punomoćnika tuženog, obavještavajući ga da je Okružnom javnom tužilaštvu Banjaluka dana 23.06.2025. godine, Policijska uprava Banjaluka dostavila izvještaj protiv S. K. zbog krivičnog dijela prevara iz člana 230. stav 3. KZ RS i krivinog dijela lažno predstavljanje iz člana 313. KZRS počinjeno na štetu S. G., te je formiran predmet i dodjeljen u rad postupajućem tužiocu. (odgovor na zahtjev za dostavljanje informacija broj IT-192/25 od 29.7.2025. godine);

U svojstvu zakonskog zastupnika tuženog je saslušan S. G. koji u svom iskazu navodi: da tuženi nikada nije naručio predmetnu robu od tužioca, te da nikada nije zaprimio fakturu od 04.10.2024. godine, kao ni otpremnicu niti robu; da je izvod otvorenih stavki potpisan od strane knjigovođe tuženog koja nije bila upućena u stanje stvari, te je prilikom potpisivanja stavila pečat broj 2 koji se nalazi kod njih, kao i faksimil.

Odredbom člana 454 Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i "Službeni glasnik Republike Srpske" broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04-u daljem tekstu: ZOO) regulisan je pojam ugovora o prodaji, prema kojem se radi o ugovoru kojim se obavezuje prodavac da na kupca prenese pravo svojine na prodatoj stvari i da mu stvar u tu svrhu preda, a kupac se obavezuje da plati cijenu u novcu i preuzme stvar.

Odredbom člana 262 stav 1 ZOO je propisano da je povjerilac u obligacionom odnosu ovlašten da od dužnika zahtijeva ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Članom 12 ZOO je regulisano da su stranke, u zasnivanju obligacionih odnosa i ostvarivanju prava i obaveza iz tih odnosa, dužne da se pridržavaju načela savjesnosti i poštenja, dok je odredbom člana 17 istog Zakona regulisana obaveza strana u obligacionom odnosu da izvrše svoju obavezu i odgovaraju za njeno ispunjenje.

Stranke su se nalazile u obligacionopravnom odnosu temeljem zaključenog ugovora o kupoprodaji robe, na osnovu kojeg je tužilac kao prodavac tuženom kao kupcu prodao i isporučio robu iz svog prodajnog asortimana i izdao račun, dok je tuženi bio u obavezi da plati kupljenu i isporučenu robu.

U konkretnom slučaju, tužilac je dokazao da su stranke bile u obligacionopravnom odnosu, i da je ispunio svoju ugovornu obavezu, na način da je isporučio traženu robu i za istu ispostavio račune, dok tuženi nije ispunio svoju ugovornu obavezu i isplatio kupoprdajnu cijenu u cijelosti, a što proizilazi iz provedenih dokaza, fakture i otptrmnice, izvoda otvorenih stavki. Dakle, tuženi je, shodno odredbi člana 262, a u vezi sa članom 12 i 17 ZOO, bio dužan uredno izmirivati svoje obaveze po osnovu isporučene robe, budući da je tužilac nesporno izvršio svoju ugovornu obavezu, tj. isporučio tuženom ugovorenu robu. Kako je tuženi propustio da izvrši svoju obavezu, tužilac je podnošenjem tužbe tražio izvršenje iste, tj. isplatu duga po tom osnovu i u ovom postupku nesporno dokazao osnov i visinu duga, koju tuženi nije ničim osporio.

Što se tiče visine potraživanja, ista, po ocjeni ovog suda, nesporno proizilazi iz provedenih dokaza i to, računa i izvoda otvorenih stavki, a koji predstavljaju konačno stanje potraživanja tužioca u ukupnom iznosu od 912,60 KM.

Pored isplate glavnog duga, tužilac ima pravo, u smislu odredbe člana 277 ZOO, na naplatu zakonskih zateznih kamata na traženi iznos i to od prvog narednog dana od dana dospelosti računa, budući da je tuženi tada pao u docnju sa izvršenjem svoje ugovorne obaveze, pa sve do konačne isplate.

Imajući u vidu da je faktura broj IF-00205-1-24 dospjela na naplatu 04.10.2024. godine, to tužiocu pripada zakonska zatezna kamata na dosuđeni iznos, od prvog narednog dana odnosno od 05.10.2024. godine pa do isplate, dok je zahtjev tužioca da se obaveže tuženi da mu isplati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 912,60 KM počev od 04.10.2024. godine do 05.10.2024. godine valjalo odbiti kao neosnovan.

Tuženi je tužbeni zahtjev osporavao ističući da od tužioca nije naručio predmetnu robu, da nije primio fakturu, niti robu, kao i da nije potpisao izvod otvorenih stavki.

Izvod otvorenih stavki je potpisan od strane tužioca i tuženog, na kome se pored potpisa nalaze i pečati društava, te prema istom dug tuženog prema tužiocu iznosi 912,60 KM, po predmetnoj fakturi, pa kako tuženi nije tokom postupka dokazao da predmetni izvod otvorenih stavki nije postpisao, provođenjem odgovarajućeg vještačenja to sud nije mogao prihvatiti prigovore tuženog. Pored navednog tuženi nije provedenim dokazima osporio dokaze tužioca, kojima tužilac potvrđuje svoje navode da je isporučio robu i izdao predmetnu fakturu koju tuženi nije platio.

Imajući u vidu sve navedeno, tuženi svoje navode, kojima je osporavao postojanje potraživanja, nije dokazao na način, kako to zahtijeva odredba člana 7 i 123 stav 1 ZPP, odnosno nije svoje navode potkrijepio odgovarajućim dokazima, pa je shodno tome, dužan da snosi teret nedokazanosti istih, koji se ogleda u njihovom neprihvatanju. Ukoliko stranka propusti da uvjeri sud u istinitost svojih tvrdnji, onda se primjenjuju pravila o teretu dokazivanja i smatra se da tvrdnje nemaju potrebnu snagu, odnosno da nisu dokazane.

Ostale dokaze sud nije posebno cijenio budući da nisu od uticaja na odluku suda.

Odlučujući o troškovima parničnog postupka, imajući u vidu vrijednost spora i opredijeljen zahtjev za naknadu istih, ovaj sud je, temeljem odredbe člana 2 tarifnog broja 2 i 12 i člana 6 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj 43/25, u daljem tekstu: ATFBH), te temeljem odredbe člana 2 tarifnog broja 2 i 12 i člana 6 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 111/24 u daljem tekstu: AT) člana 6 stav 1 tačka a) i b) Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/08, 49/09, 67/13, 63/14, 66/18 i 67/20) i 396 stav 2 ZPP, utvrdio da tužilac ima pravo na naknadu sljedećih troškova: troškova sastava opomene pred tužbu u iznosu od 120,00 KM (40 bodova x 3,00 KM), troškove sastava tužbe u iznosu 240,00 KM (80 bodova x 3,00 KM), zastupanja na tri održana ročišta (07.05., 11.06. i 16.12.2025. godine) u iznosu od 720,00 KM (80 bodova x 3 KM x 3 ročišta), nagrada za vrijeme u iznosu od 270,00 KM (30 bodova x 3,00 KM x 3h), što sa paušalom od 270,00 KM, i PDV (17%) u iznosu od 275,40 KM, ukupno iznosi 1.895,40 KM. Pored toga, tužilac ima pravo na troškove takse na tužbu od 50,00 KM i takse na presudu od 50,00 KM, tako da ukupni troškovi parničnog postupka tužioca iznose 1.995,40 KM.

Pored isplate troškova postupka, tužilac ima pravo, u smislu odredbe člana 277 ZOO, a u vezi sa članom 2 stav 1 ZPP, na naplatu zakonske zatezne kamate na utvrđeni iznos troškova i to od dana donošenja

presude, tj. od 08.01.2026. godine, budući da je tada utvrđena njihova visina, odnosno tuženi je tada pao u docnju sa izvršenjem obaveze naknade istih, pa sve do konačne isplate.

Na osnovu člana 175 ZPP, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude.

Sudija
Marko Bajalica

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Višem privrednom sudu u Banjaluci, u roku od 15 dana od dana prijema presude, putem ovog suda i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.